

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 12. novembra 1897.

List 45.

Vzgoja.

Evangelij prihodnje nedelje popisuje nam, kako je Jezus obudil Jairovo hčer. Prednik shodnice v Kafarnavmu ljubil je svojo hčer, kakor vsak dober oče ljubi svojega otroka. Ko mu umre v kljub vsej skrbnosti in postrežbi, zateče se k Gospodu, da mu oživi hčerko. Zgodilo se je.

Jair skrbel je za telesni blagor svojega otroka. O da bi vi vsi očetje in vse matere tako zelo skrbeli tudi za dušni blagor svoje dece, za njih omiko in oliko. Prav je, da je starišem pred vsem prva skrb, da so otroci krepki po telesu, toda, kolikor imenitnejša je duša od telesa, toliko večja naj bo tudi skrbnost, s katero se stariši lotijo duha otrokovega. Otrokova duša ima razne zmožnosti, a te morajo stariši tako rekoč izluščiti in jih spraviti na dan, da jih potem dalje spopolnjujejo. In v tem ravno obstoji vzgoja, da vzgojitelji ugodne in dobre zmožnosti otrok negujejo in pospešujejo slabe odstranjujejo in zatirajo ter tako napravijo srce otrokovo dostopno milosti božji. Glavni namen vsake vzgoje je, da otroka usposobi, da zamore kedaj prosto in svobodno ter prav rabiti vse svoje dušne in telesne zmožnosti. Vrtnar zasadi drevesce in je toliko časa prav skrbno čuva in varuje, dokler ne postane tako močno, da zamore samo brez posebne skrbi vspevati. Tako je tudi pri otroku; pripraviti ga je treba do samostojnosti in proste uporabe vseh svojih močij.

Vprašanje o vzgoji je jako važno, če pa že sploh, tedaj še prav posebej naše dni. Duh svobode in samostojnosti, duh upora in nepokorščine, ta duh veje v človeštvu njemu v veliko

škodo. Kdo bi tajil, da ni prostost in svoboda, neodvisnost in samostojnost nekaj lepega? Saj svobodo imenujemo „zlato“. A poznati treba je tudi tu prave meje in mere. Če je človek premalo svoboden, je suženj in naj potem hlapčuje ali kakemu človeku ali denarju ali tuji pameti ali strasti, suženj je suženj; če je pa preveč svoboden, prestopi kakor hudournik tesne bregove meje bratoljublja človeštvu v škodo, sebi v pogin. Le v sredi mej tema koncema je prava svoboda naša, svoboda otrok božjih, svoboda, ki stavi človeka pod oblast Boga, ki ga ob enem razvezuje vseh spon, zlasti pa vezij greha in strastij. To je prava svoboda in do te privede naj vzgoja otroka.

Srce otrokovo podobno je mlademu drevescu, kterege vrtnar vsadi v svoj vrt. Kakor v kalu spi tudi v otrokovi duši nebroj močij in zmožnostij, treba jih je le izvabiti z različnimi pripomočki. Najprej treba je drevescu dobre zemlje. To je za otroka sv. vera. Naša deca uči se lepih stvari, teh in onih vednostij, te ali one umetnosti; vse prav. Ali jo pa vzgojitelji tudi vodijo na pašo verskih naukov? Vzgojitelji so dvoji, domači — stariši in tuji — učitelji v šolah. Ti oboji morajo složno delovati, sicer je mnogo, če ne vse zgubljeno in zastonj. To velja tudi ozir vere. Kaj ga bom doma učila, pravi kaka mati, saj ga uči katehet v šoli. Že res, misliš li, da zadostujete samo dve, tri ure na teden? Da zadostujete za red v spričevalo, a za življenje ne, ker, kar veroučitelj z velikim trudom zida in postavlja v prvih letih, to podere v poznejših letih brezbožni, versko mlačni učitelji. Manjkalo je otroku temelja in tega mu mora dati mati, tega naj mu postavi domača

vzgoja. Kako vse drugače je imeti pred seboj otroke, katerim je že skrbna mati doma vcepila vero in pobožnost, in pa otroke, ki so prišli divji ozir veronauka v šolo, ki niti križa ne znajo narediti. Vsak duhovnik-veroučitelj sam bo to potrdil, a tudi svetni učitelj raji vidi take otroke. Mati nauči otroka moliti tako rekoč igraje, obema je to prijetno, otroku pa ravno tisti nauki najbolj ostanejo v spominu, ktere je poslušal sedeč na materinem naročju. Mislim, da ni še treba pojasnjevati, da je vera res potrebna za življenje in še prav posebej za samostojno mišljenje in delovanje. Kdor o tem ni prepričan, tega vera je piškava. Že pri otroku treba se je ozirati na njega zadnji namen, na nebesa, tja pa brez vere nikdo ne pride. Oh, koliko se v naši dobi greši proti temu! Mati da otroka v oskrb poslom, in če so ti taki kakor njih gospodinja, slabo zanj. Mati gre na plesišče in v gledišče, hodi se zabavat, a otrok raste, pa ne v strahu. To je brezvestnost, kakor si hujše ne moremo misliti. Najdražji zaklad pusti mati v nemar, najplodovitejšo zemljo nerazorano, sama pa se zabava v raznih družčinah. Da ima oče tudi svoja pota, godi se neredkokrat. Če ni vere, tudi ni pokorščine, namreč prave; iz strahu pred palico že uboga kak otrok, če pa gre palica v kot, je otrok zopet stari. Pa le nikar ne recite, da pretiravam! Raji pogledajte v takozvane „boljše“ družine, zlasti gosposke, in mi povejte, če ni res tako. Hvala Bogu, da ni v vseh družinah tako.

Vrtnar mora drevesce zalivati, stariši in vzgojitelji vzgajajo naj ne samo z besedo, ampak tudi z izgledom. Besede mičejo, zgledi pa vlečejo, pravi pregovor. To velja tudi tukaj. Zgled več opravi ko vsi opomini. Narobe so opomini brezuspešni in bob v steno, če zgled drugač kaže. Naj le oče podi otroke k sv. maši, naj jih le opominja k pokorščini do cerkve, naj jim le velevala prejema sv. zakramente, če je pa vse to njemu samemu deveta briga, tedaj tudi otroci ne bodo dosti boljši od njega. Ali pa če oče prepoveduje otrokom brati veri in nravnosti sovražne časopise, toda sam jih prebira, mar bodo ubogali? Treba je pa pri tem pomniti, da to še ni dober zgled, če kdo le vpričo drugih lepo živi in dobro dela, a na skrivnem je kdo ve kakšen grešnik. Tako obnašanje je samo hinavščina in ne prinaša blagoslova. Dober zgled mora biti resničen. Ti moraš krščansko govoriti in delati, ker je tvoje srce krščansko, ne pa zato, ker te ta ali oni vidi. Našemu času manjka živih in resničnih zgledov. Zato pa otroci iščejo svoje vzore drugod in staknejo navadno le take,

kakoršni ugajajo sprijeni človeški naravi. Doma, v domači hiši morali bi otroci najti vzore v očetu in materi. Sveta bi jim morala biti njena oseba, a kaj, ker se sama ne trudi, da bi pošteno živela. Zato se otroci za stariše tako malo zmenijo, da so le za ped odrasli. Tukaj, stariši, pričnite prestvarjati človeško družbo! Iz vas izhaja, po vas naj dobi zopet novo, bogoljubno in človekoljubno obliko, to dosežete z lepim zgledom.

Drevescu, dokler je še majhno, treba je opore, da potem raste ravno. Otrokom treba je dati dela, vaditi jih v zadovoljnosti in zmernosti, sploh: treba jih privaditi red u. Otrok, ki vedno le postopa, zdaj to delo prične zdaj ono, zdaj zopet igro, tak otrok ne bo po navadi nič prida. Seveda, otrok ne more delati kakor odraščeni človek, niti z duhom niti s telesom, a to, kar dela in kakor se igra, to mora biti vrejeno. Zdaj molitev, zdaj jed, zdaj igra, zdaj malo pouka, tako mora biti. Če mu mati recimo vsak večer, ko sede, da počije od dela in truda, pripoveduje kake zgodbe ali kaj iz življenja svetnikov, otroku to dopade; ako nanese tako, da mati to opusti, otrok takoj pogreši in pravi: „Mama, zakaj pa danes nič ne poveste?“ Tako naj bo, da otrok sam čuti red in v izjemnih slučajih izvanrednost. — Da stariši skrbe za otrokovo zdravje, da mu toraj dajo vsega, kar zdravje pospešuje in varuje, dovolj umevno je samo ob sebi. A treba je otroka že majhnega vaditi zadovoljnosti. Ne pusti mu, da bi ti to ali ono pogodrnjal, ta slaba razvada raste z njim in mu škoduje. Ne dovoli otroku vsega, pa prav vsega, kar hoče imeti. Kako zamoreš sicer ob izrednih prilikah razveseliti njegovo srce, kako ga plačati za pridnost, če ima vedno vsega dovolj? Ne bilo bi prav otroku odtegniti vsako veselje, a ne bi bilo tudi prav mu vse dovoliti. Vsega naj bo prava, otroškimi letom primerna mera.

Vrtnar preveč poganjajoče brste pri drevescu odreže, stariši porednega otroka kaznjujejo. Sv. pismo opominja, naj stariši ne štedijo šibe pri otrocih. „Šiba novo mašo poje“ in „Če ne boš ti otroka tepel, bo otrok tebe,“ tako pravijo pregovori. Otrok naredi kako nerodnost, ne iz hudobije, kolikor iz nepazljivosti. Kaznuj ga po pameti, zmerno in z ljubeznijo; na stare dni poljubil ti bo roko, ki ga je udarila in kaznovala. Naj se ti otrok ne smili preveč, ta ljubezen ni prava.

Govoriti bi še moral o tem, kako naj vzgojitelji-stariši pazijo na to, da odganjajo škodljivi mrčes, hočem reči, slabe družčine.

Otrok vidi kaj slabega in v natorni priprosti to ponovi; posvari ga, podučí, in če treba kaznuj, da v drugo kaj tacega zopet ne zine in ne stori. Tako si slabo v kali zatrl. Kolikor bolj se otrok doma drži, toliko boljše je zanj.

Kaj pa imaš storiti, če si vse to zanemaril in opustil, ko je bil sin ali bila hčer še otrok? Če ti je vsled tega umrl dušne smrti, zgubil vero, pravost in poštenje? Prosi Gospoda, kakor ga je Jair prosil, in oživil ti ga bode. Saj je morebiti znana ona dogodba, ki pripoveduje o očetu, kateremu je hudobni sin grenil stare dni z grdim življenjem. Tepel ga je, učil, prosil, svaril, opominjal, spodbujal k dobremu: vse zastonj. Potoži nadlogo duhovniku. Vpraša ga le ta: „Ali ste že molili zanj, ko pravite, da ste vse storili?“ „Ne, molil pa nisem,“ odgovori oče. „Molite“, svetuje duhovnik. Oče je to storil, sin se poboljšal in osladil očetu zadnje dni zemškega življenja. — Prosite in molite tudi vi, krščanski stariši, z Jairom: „Gospod, moja hči je zdaj umrla; ali pridi in položi svojo roko na njo in bo oživela.“

Cvetica iz rajskega vrta.

Vianney obleče vojaško suknjo. V gorah Terez-skih. Zopet doma. Nadaljuje študije pri starem učitelju. V deškem semenišču.

Ta poziv je bil za Vianneyjevo hišo blisk z neba. Stariši, bratje in sestre, prijatelji in znanci so bili hudo potrti. Oče si je vse prizadel, da bi bilo Ivanu mogoče ostati pri studijah. Najel je celo družega mladeniča, in mu dal tri tisoč frankov, da bi šel mesto njegovega sina v Bayonne. Pobotala sta se, a ravno pred odhodom je mladenič snedel besedo, prinesel denar in potno torbo nazaj in ju položil na vežni prag. Ivana je žalost domačih zelo potrla. Vendar se je premagoval, kar se je dalo, slednjič pa je vendar le zmagalo čustvo. Vročinska bolezen ga je položila na bolniško postelj Vojaško oblastvo, kojemu se radi tega ni o pravem času zglasil, je poslalo ponj policijo, ki ga je pripeljala kot novince v bolnišnico Lyonsko.

Skrbna postrežba Avguštinke pa ga je kmalu spravila na noge. Šestega januarija mu je bilo treba odriniti z jednim oddelkom v Španijo. Ivan gre zjutraj malo v cerkev priporočiti se za srečno pot. A zakasni se in prepozno pride k nadgledništvu po odhodni listek. Nadglednik Blanchard ga hoče ukleknjenega poslati za drugimi, a njegovi tovariši videč poštenega mladeniča, ki se je sam obtožil zamude, pregovore nadglednika, da mu da listek. Ivan gre sam za svojo četo.

Tiho gre po cesti, duša mu je silno potrta, iz obraza mu odseva žalost. Vzbudilo se mu je namreč znova hrepenenje po mašništvu, in vse drugo, posebno pa vojaški stan se mu je zdel neznosen. Da prepodi žalostne misli, vzamame rožni venec iz žepa in se zateče k nebeški Pomočnici s trdnim zapenjanjem, da mu bo pomagala.

Ko tako moli stopajoč po prašni poti, se mu pridruži neznanec prijaznega obraza. Vpraša ga, kam gre in zakaj je tako pobit. Vojaški potnik mu odkrito pove. Mladi mož ga tolaži, naj ne obupuje, vzame njegovo prtljago na svoje rame, in zavije iz ceste na stezo, ki pelje čez polje. Ivan gre za njim, ne da bi ga vprašal, kam ga pelje. Saj bi šel za njim kamorkoli, le to je želel, da bi ga ne spravil orožnikom v roke. Čez griče in gojzde ju pelje pot. Vedno bolj se oddaljujeta od vasi. Truden Ivan bi bil že rad kje obstal, a tovariš ga še vedno opominja, naj stopa za njim. Šele ob desetih zvečer prideta do majhne samotne hišice. Neznani tovariš potrka. Pri vratih se prikažeta mož in žena. Spremljevalec spregovori z njima nekaj besedi, in ni ga videl več. Vianney ga ni nikdar več videl, nikdar ni o njem ničesar slišal in tudi ni zvedel, kdo je bil.

Mlada zakonska dvojica je postregla potniku kar sta mogla. Zjutraj pa mu pove mož, ki je bil črevljar, da je reven, da ga ne more rediti, da ga bo pa že spravil v varen kraj. Zadovoljen je bil begun, jedino tega je prosil svojega dobrotnika, naj ga ne izda.

Blizu te hišice na meji Loire skega in Allier skega okraja je vas Lesnoës. Tja ga je spremil čevljar. Prva oseba, katero sta dobila v gorski vasi, je bil župan. Črevljar mu predstavi svojega gosta. Župan ga prijazno vsprejme, mu zagotovi, da se mu ni ničesar bati in mu obljubi, da mu bo preskrbel varno stanovanje.

Spravil ga je k vdovi Fayotovi, materi čveterih otrok. Da bi ga pa še bolj zavaroval pred orožniki, ki so strašili po celem okraju, posebno pa v oni vasi, ker je stala ob velikem gozdu, mu je premenil ime, in ga nazval Jerome, to je Hijeronim.

Kako skrbno se je brigala vdova za svojega varovanca, priča župnik Oskrski sam, ki je hvalil svojo oskrbnico. Le v toliko ga je ločila od svojih otrok, da je še bolj pazila nanj.

Da bi se skazal hvaležnega svojim dobrotnikom, se ponudi županu, da hoče napraviti v vasi šolo in otroke podučevati. Z veseljem mu župan dovoli, in Hijeronim podučuje vaško mladino z gorečnostjo in požrtvovalnostjo, ki ga je priljubila celi občini. Da pobožnost njegova ni prenehala, priča najstarejši sin vdovin, ki pravi, da je po noči, kadar se je zbudil, slišal svojega tovariša, kako je molil rožni venec.

Ko so prišli gorki pomladanski dnevi, je šola nehala, in učitelj je postal kmet. Za vsako delo je znal prijeti. Pomagal je tudi sosedom, kolikor je mogel. Gorjanci so izprevideli, da je ta mladenič več, kakor so mislili. Da bi ga varovali, so se dogovorili z bližnjimi kmeti v okolici, da so jim dajali iz gora znamenje, če so se bližali orožniki.

Mislil bo morda kdo, da se je Hijeronim pregrešil zoper postave. A upam si reči glede na njegovo prejšnje življenje, na bolezen, na nezadolženo zamudo, na neznanega spremljevalca in župana, da ga je povsod v vseh dejanjih vodila previdnost božja.

Čeprav mu v gorah Terez-skih ni bilo sile; vendar ni nikdar pozabil kraja, kjer je preživel jutro svojega življenja. Srce ga je vleklo nazaj k starišem, in neprenehoma je prosil Boga, naj mu skoro da priložnost, učiti se pri svojem dobrem učitelju.

Teško so ga pričakovali tudi domači. Oče je bil že nevoljen, ker je imel vedne sitnosti z gospoško, mati je same žalosti zbolela, in le kadar ji je župnik rekel, da bo njen sin mašnik, se je nekoliko razveselila.

Slednjič pa je nastopila ura rešitve. Najmlajši sin Vianney-jev se je prostovoljno oglasil, da hoče mesto Ivana obleči vojaško suktnjo. In glej, ravno tisti Blanchard, ki se je tako jezil nad zakasnelim Ivanom, se je sedaj na vso moč prizadeval, da je oblastvo prošnji ustreglo. Ime Ivanovo so izbrisali iz zapisnika uteglih, in utaknili so njegovega brata v vojaške črevlje.

Hijeronim se je veselil, ko je po svoji oskrbnici, ki je skrivaj dobivala pisma od očeta svojega petega sina, zvedel to novico. Toda v vasi je zavladala velika žalost. Ko je dobri mladenič odhajal, so mu prinesli vaščani denarja, obleke, celo v talar, ki ga je moral krojač narediti, so ga oblekli, da so videli, kakšen gospod bo njihov ljubljenec.

Po štirinajst mesečni ločitvi je Ivan zopet stopil čez domači prag. Kako veselje je zavladalo v hiši, si more misliti le tisti, ki je po dolgem času zopet zagledal očetov in materin obraz.

Tudi župnik Balley se je udeležil tega veselja. Radostno je pozdravil svojega učenca, kterege je previdnost Božja zopet pripeljala nazaj. In kako ne! Saj je vedel, da bo imel vrednega naslednika.

Pod njegovim vodstvom se je razvijala nebeška cvetica dalje. Po vzgledu svojega učitelja se je Ivan vadil v ponižnosti, zatajevanji in požrtvovalnosti, brez ktore ni mogoče ljubiti Boga in svojega bližnjega. Vedoč, da je najboljša pokora, če podvržeš svojo voljo Božji, čemur se narava tako upira, se je neprenehoma pokoril. Njegove želje so dvigale na perutih molitve k Bogu: hotel je postati vrl delavec v vinogradu Gospodovem, hotel je postati rešnik duš, hrepnel je postati svetnik.

Kmalu po vrnitvi dokonča klasične študije. Pridobil si je toliko znanja, kolikor so mu zmožnosti pripuščale. Kar mu je pa manjkalo pri veličnosti izobrazbi, to so nadomestovale odlične vrline njegove duše in srca. Zato ga pošlje Balley, ki je peljal svojega gojenca po stopnicah v svetišče božje, v deško semenišče v Verrieres, da bi se ondi izobrazil v modroslovski vedi.

Navadno sodijo predstojniki in gojenci novodošleca po njegovi ondotni izobrazbi. Seveda, saj ta se rada kaže. Prava krepost, resnična pobožnost se pa skriva. Tudi v Verrieres u niso takoj spoznali, kakšen biser čednosti so dobili, a da Vianney v vednosti ni posebno trden, so takoj uvideli. A Božja volja je to hotela, da bi se tem jasnejše pokazalo, kako Bog tudi s „slabim“ doseže svoje namene. Kakor je bila nevednost Vianneyjeva celo njegovo življenje čudovita tančica njegove ponižnosti, tako je bila i sedaj vir, iz kojega so se iztekale izvanredne milosti. Mnogo zasramovanja in zaničevanja je moral sicer Ivan radi tega pretrpeti, a prenašal je vse to s čudovito ponižnostjo.

Polagoma pa se je naziranje o Vianney-ju začelo spreminjati. Zaničevanje je postalo občudovanje, ko so predstojniki spoznali modrost nevednežev. Strmeli so nad njegovo skromnostjo, zatajevanjem, rednostjo, točno pokorščino in pravo pobožnostjo.

Vsi so bili v tem jedini, da je Ivan vzgleden gojenec.

Od predstojnikov se je občudovanje preselilo tudi k gojencem in se je povečalo, kadar je Ivan s kakim novim činom pokazal svoje vrline. Med gojenci je bil tudi jeden, ki ni mogel trpeti, da bi Vianney-ja hvalili. Menda je v tem gledal svojo lastno obsodbo. Vsak dokaz spoštovanja do Vianney-ja je bilo zanj razbeljeno železo, vsaka hvalna beseda rana njegovemu srcu.

Ponižno je prenašal angeljski mladenič zaničevanje in zasmehovanje tega suroveža.

Nekega dne pa prekorači zavistneževu zasramovanje in surovo obnašanje svoje meje. Tedaj se vrže Vianney pred poredneža na kolena in ga prosi odpuščanja. Herojična ponižnost je osramotila napadalca, rdečica ga oblije in na kolenih prosi Ivana, naj mu odpusti.

Tako je Vianney povrnil slabo z dobrim, in kar je še več, pridobil je svojega brata.

Tako se je pripravljaj Vianney z molitvijo in vestnim izpolnjevanjem svojih dolžnostij na ono veliko nalogo, ki je bila še skrita za zagrinjalom bodočnosti.

(Dalje sledi.)

Adamovo pivo.

Kaj je to? Kje ga izdelujejo? bodete vprašali.

Odgovori naj veliki predsednik zjedinjenih držav severo-ameriških, Abraham Lincoln.

Ko so tega moža izbrali predsednikom, so prišli zastopniki posameznih držav, da ga dostojno pozdravijo v „beli hiši“ v Washingtonu.

Bil je velik, slavnosten vsprejem.

Po končani slavnosti pa je zahteval običaj, da izprazne predsednik s svojimi poslanci jedno ali dve čaši.

Lincoln nikakor ni hotel zanemariti te šege.

„Marija!“ zavpije skozi odprta vrata, in takoj prihiti mlada deklica, kateri predsednik nekaj besed na uho zašepeče.

Kmalu potem je bila že zopet tu s taso, na kateri je poleg silno velikega vrča bliščalo nebroy kozarcev.

Lincoln napolni čaše in nagovori poslance:

„Gospoda moja, na vspeh svojih posvetovanj pijmo najzdravejšo pijačo, ki jo je Bog vstvaril.

Nikoli nisem pokusil upijanljive pijače, niti nisem tega svojcem dovolil, in vest mi prepoveduje, da bi pri tej priliki drugače ravnal.

Pijača, katero menim, je pivo Adamovo, ravno kar zajeto pri studencu.“

Po teh besedah vzdigne svoj kozarec, da bi napil zdravju svojih gostov s čisto studenčnico. Vsi so posnemali vzgled njegov, in zazveneli so kozarci, napolnjeni z najdragocenejšo, za življenje najpotrebnejšo pijačo.

Naj bi se kaj tacega zgodilo kje pri nas, bi se gosti jezili, češ da jih ima mož za norce. Američani pa so mislili drugače.

Občudovali so svojega predsednika ter bili veseli, da so izvolili takega moža; in niso se kesali. Lincoln je bil cel mož od temena do tal. Držal se je trdno svojih principov in ni odstopil od njih niti za las.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Št. Jakobski zvonovi.) Dolgo časa je stal novi, veličastni šentjakobski stolp nem in tih, sedaj je obljuden s šesterimi novimi zvonovi, ktere je vlila slavnoznaná Samassova firma. Dispozicija le teh zvonov je sad dolgotrajnega, resnega posvetovanja, kajti preč. g. mestni župnik in kanonik J. Rozman je zbiral pevske in tehniške strokovnjake v mnoge posvetovalne seje. Razmotrivalo se je vzlásti vprašanje, naj bodo li novi zvonovi melodični ali harmonični. Ker je bilo sklenjeno, da se napravi šest zvonov, zamoglo se je ustreči obema željama ter spojiti melodijo s harmonijo.

Tudi se strokovnjaki dolgo niso mogli zjediniti, naj li teko zvonovi enakomerno, ali naj teče vsak zvon po svoje; mali hitreje, večji počasneje, kar je popolnoma naravno in odgovarja prislovcu: „Vsak po svoje žvrgoli.“

Ko bi deček delal take korake kakor mož, bilo bi smešno; isto pri zvonovih. Prodrlo je zadnje, naravi primerno načelo, in tako je vstreženo vsem mu zikalnim in tehničkim pravilom.

Liv zvonov se je popolnoma posrečil. Poročevalec je bil takoj pozvan v livarno in našel, da so zvonovi točno zadeti. Sedaj se je jelo likanje, prišlo je na vrsto posvečevanje, slovesno prepeljevanje in v soboto dne 9. oktobra so se oglasili velikani v visokem stolpu.

Dispozicija zvonov je nastopna: B C D Es G b. Temelj dispoziciji je kvartseksakord B Es G b, melodijo tvorita C in D. Med D in Es je pol glasa in to je dalo pomisleka. Vender, če se pomisli, da dva zvonova malo kedaj zapojeta skupaj in da se tvorijo pri šestih zvonovih najrazličnejše varijacije, melodije in harmonije, včasih tudi disharmonije, ki se pa takoj razvežejo, padejo kmalu vsi pomisleki. Da se D in Es preveč ne krešeta, vglasil je Samassa D za jedno misel nižje, kar v celoti jako ugaja, v neki zvezi pa se maščuje, namreč v tercsekstakordu B D G b. Pomisliti je pa treba, da zvonovi niso glasovir, čegar strune se vglasijo po poljubnosti. — Omenjena stvar torej nikakor ne jemlje firmi za sluge.

Varijacije se dajo sestaviti sledeče:

1. Fs G b.	8. C D Es G.
2. D G b.	9. B Es G b.
3. C Es G.	10. B C Es G.
4. B D G.	11. B C D Es.
5. B Es G.	12. B C D Es G.
6. B C D.	13. B C Es G b.
7. B C Es.	14. B C D Es G b.

Izmej teh so pripravne za slovesno zvonjenje 1., 6., 7., 9., 10., 11., 12., 13. in 14. Za mrliško zvonjenje: 1, z dvema prvima G b, 2. s tremi št. 2, 3. s štirimi št. 8 (non plus ultra) 4. s petimi št. 12, 5. z vsemi št. 14. Za pritrkavanje. če že mora biti, št. 9. Najlepše je seveda zvonjenje v celoti, ker to je velikanski okus najkrasnejših zvez v melodiji in harmoniji. — Ako omenim, da so vsi glasovi lepi in jasni ter nenavadno krepki (imajo pa tudi zvonovi nenavadne teže) povedal sem večinoma vse, kar se da povedati v kratkem časnikarskem poročilu. Ne čudim se, da so tudi med ljudstvom padli vsi pomisleki in da so Šentjakobci ponosni na svoje nove zvonove, ktere je vstvarila nenavadna žilavost

preč. g. kanonika in umetniška izvedenost g. Samasse. Tacih zvonov sedaj nima Kranjska; upam pa, da prodere ž njimi melodija v naši deželi, vsaj tam, kjer se bo naročalo 4, 5 ali 6 zvonov. Naša dežela ima krasno zvonilo, ali če grem kako soboto popoldne na prosto, z vseh stranij mi doni na uho trizvok v duru in nič družega. Ko bi vse cerkve imele isti temeljni obris, komu bi bilo to povšeči? Istotako je želeti glede zvonov več različnosti.

K sklepu še teža in imena zvonov:

B Marija tehta 3300 kg približno 59 stot.

C Jakob " 2356 " " 42 " "

D Jožef " 1657 " " 29 1/2 stot.

Es Janez Nepomuk " tehta " 1380 kg, približno 25 stot.

G Ignacij tehta 765 kg, približno 13 1/2 stot.

b Franc Ksaver tehta 420 kg, približno 7 1/2 stot.

P. H.

Razgled po svetu.

Dunaj. Nemški nacijonalci še vedno nadlegujejo zbornico s praznim glasovanjem po imenih, z divjim vpitjem, pretepom in drugimi surovostmi. S tem najlepše pokažejo svojo oliko. Seje trajajo tudi po noči, a vkljub temu ne dajo Votanovi častilci miru. — Prejšnji predsednik dr. Kathrein prebiva sedaj na Tirolskem v mestu Hallu. Nedavno so mu napravile vse stranke velikansko ovacijo. Novi predsednik še ni izvoljen, najbrže prevzame mesto dr. Ebenhoch, kterege se levica zelo boji.

Dunajčani bodo obhajali spomin blaženega Kanizija od 13. do 15. nov. t. m. Mnogo tujcev bo prišlo te dni v cesarsko mesto.

Ogrsko. Židovski liberalni časopisi se močno hudujejo nad sv. očetom, ker je imenoval načelnika katoliške ljudske stranke, opata Molnarja prelatom. Pravijo, da je s tem imenovanjem posegel papež v notranjo politiko Ogrske, do ktere nima nikake pravice. Sedaj skušajo razpor zanesti med poslance in zahtevajo, da naj se vlada pritoži vsled tega koraka po avstrijskem papeževim nuncij v Rim.

Statistični podatki Budimpešte imajo marsikaj zanimivega, iz česar lahko povzamemo stanje katoliške cerkve l. 1896.

Presenetiti nas morajo v prvi vrsti mešani zakoni med kristijani in židi. Takih slučajev imamo pri katoliških nevestah 99, pri luterancih 7, pri kalvincih 11, pri unitarcih in brezvercih po 1; med ženi pri katoličanih 161, pri luterancih 18, kalvincih 8, brezvercih 2. Iz tega uvidimo, da je bilo vseh mešanih zakonov v jednom samem letu v Budimpešti 248. Iz tega lahko opazimo, kako narašča število židov v marijanskem kraljestvu. Ni čuda, da so oni pravi gospodarji, ki ukazujejo vladi, kakorkoli se jim poljubi.

Nemško. Nemški časopisi se zaganjajo v sv. stolico, ker si toliko prizadeva, da bi skoro pripegljala Angleže v naročje katoliške cerkve. Trdijo, da je tako zjedinjenje nemogoče ter imenuje poskus papežev „Križarsko vojsko.“

Rim. V Ivreji so mislili napraviti 17. in 18. p. m. katoliki velik shod. Da bi ne bilo nereda, je naznanil predsednik piemonteških katoličanov podprefektu, da se bo vršil shod v cerkvi sv. Nikolaja.

Nenadoma pride ukaz, da se shod ne sme vršiti „iz varnostnih vzrokov.“ Vkljub prepovedi se je bilo zbralo nad 15.000 ljudi, ki so prisostvovali slovesni sv. maši, katero je daroval Vercellski nadškof. Mnogo tisoč vdeležencev je bilo pri sv. obhajilu. Med tem so pripravili dvorišče semenišča, in tu se je prav slovesno izvršil shod. Poslali so brzojavko sv. očetu, ki je zbranim takoj odgovoril: se jim zahvalil ter podelil apostolski blagoslov.

Kaj je privedlo ministerskega predsednika Rudinija, da je izdal tako stroge ukaze zoper katoliška društva in shode, je še le sedaj bolj jasno. Glavni in največji povod je parlamentarni položaj. Da zamore obdržati še nadalje ministerstvo, se mora hote ali nehote pokoriti Zanardelliju in Cavalottiju. Oba sta huda nasprotnika katoličanov in prostožidarja. Da taka moža ne bodeta zahtevala kaj prida za katoliško cerkev, je umevno. Glavno vlogo igra še vedno stari lisjak in bigamist Crispi, ki še sedaj ne miruje ter za kulisami vlada in ima še velik vpliv na kralja, ki ga v vsem uboga. S tem korakom pa se ministerski predsednik nikakor ni priljubil laškimi katoličanom, ki se vedno bolj oddaljujejo od vlade, ki še ni nič dobrega storila za nje, in se polagoma približujejo pravemu kralju, papežu Leonu XIII. Prepovedi Rudinijeve ne bodo nikakor zboljšale žalostno socialno in gospodarsko stanje laških podanikov. Izstradano ljudstvo ne potrebuje ministerskih cirkularov, pač pa kruha in denarne pomoči.

Novi laški minister za bogočastje je takoj ukazal šolskim oblastvom preiskovati šolske knjige, ako se jim morda posreči iztakniti v njih kaj katoliškega. Zlasti naj pridno in natanko pregledujejo zgodovinske učne knjige. Taka svoboda sedaj vlada v Italiji kjer sede na krmilu države sami prostožidarji in bogotajci!

Badensko. Velik hrup so napravili nemški časopisi, ker ni hotel ruski car vsprejeti v avdijenco velikega vojvodo badenskega. Car se je izgovoril, da mu ni mogoče vsled pičlega časa. Pozneje se je stvar poravnala.

Volitve so se za centrum izvršile po navadi. Izvoljenih je: 23 nacionalcev, 21 centralistov, 7 ljudskih poslancev, 5 socialnih demokratov, 2 antisemita, 2 konservativca in 1 divjak. Skupaj je 63 poslancev.

Švica. V kantonu Basel je prepovedala vlada ondotnim katoliškim župnikom naslov „župnik“, ampak imenovati se morajo „misijonski duhovniki.“

V kantonu Genf pojema vedno bolj starokatoličanstvo. Sedaj so prepustili statokatoliško cerkev zopet katoličanom, katerim so jo bili po sili vzeli.

V Cürichu so kupili zopet nov prostor za zgradbo tretje katoliške cerkve. Vkljub raznim zaprekam se vendar prava katoliška vera bujno razcvita in razširja.

Francosko. V Parizu se je ustanovila bratovščina, koje namen bo moliti za spreobrnjenje Anglikancev. Prvega shoda omenjene bratovščine so se vdeležili angleški kardinal Vaughan, francoski nadškofje in škofje ter nad 1000 drugih duhovnikov. Zlasti se je odlikoval s svojim govorom kardinal westminsterski Vaughan, ki bo v kratkem obhajal 25 letnico škofovskega imenovanja. Rodbina Vaughan je ena najstarejših katoliških angleških rodbin ter v sorodu malo da ne z vso angleško aristokra-

cijo. Nekaj članov te rodbine je prebilo že mučeniško kri za sv. katoliško vero.

Švedsko. Kralj Oskar je bil jako zadovoljen z darilom, kterega mu je v papeževem imenu izročil ondotni apostolski vikar msgr. Bitter. Podelil mu je velik red.

Turčija. Mohamedanci so zopet začeli preganjati Armence. Velevlasti pa mirno opazujejo to klanje in mesto, da bi zabranili divje mesarjenje, ne store ničesar.

Amerika. Krščanski bratje so ustanovili v Buffalu novo odgojevališče. — „Kirchenzeitung“ poroča, da je nadškof Ireland pri posvečevanju slovenskega škofa Trobeca v svojem govoru skušal delati propagando za angleški jezik. K sreči stanuje v Washingtonu apostolski delegat, ki bo v jednacih vprašanjih odločeval.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (novembr) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Vsi, ki bodo ta mesec umrli.

b) Posebni nameni:

13.) **Sv. Stanislaj Kestka.** Redovni novinci. Obilen poklic k duhovnemu in redovniškemu stanu. Mladež plemenitajev.

14.) **Sv. Jozafat.** Rusko in Poljsko. Kanizijeva slovesnost na Dunaju. Boj proti novopaganski brezsrarnosti v podobi in pisanju.

15.) **Sv. Leopold.** Habsburška hiša. Katoliško gibanje na Dunaju. Ustanovljanje katoliških trgovskih šol. Delavci v rudokopih.

16.) **Sv. Anastazij.** Da se ločenci povrnejo k pravi cerkvi Kristusovi. Hudo srčno trpljenje vsled razžaljenja.

17.) **Sv. Gregorij Čudodelnik.** Vedno večje razširjanje bratovščin češčenja presv. Zakramenta. Stanovitnost v poklicu.

18.) **Sv. Trigljan.** V Ameriko potujoči Nemci. Odpadli katoliki. Nesrečni duhovniki. Neverni častniki.

19.) **Sv. Elizabeta.** Avstrijska cesarica. Pospeševalci molitvenega apostolstva. Očmi, mačahe in pastorki.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angelj v varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mati priporoča svojega mladega razuzdanega in razposajenega sina Iv. T., ki je v tujini, da bi mu ljubi Bog dodelil milost spreobrnjenja. —

Listek za raznoterosti.

Usmilimo se vernih duš v vlicah. 1.) Papež Benedikt XIII. pripoveduje: Krištof Ugo je bil popolnoma sprijen mladenič; udan je bil igri, razuzdanostim,

jezi, s kratka: popolnoma zrel za pekel. Le nekaj je ostalo na njem od pobožnosti, namreč to, da je vsak dan opravil 7 spokornih psalmov za umrle. In glej, nekega dne se čuti popolnoma spremenjenega, sam ni vedel kako. Stopil je v red sv. Dominika in je jako napredoval v svetosti.

2.) Isti papež pripoveduje tudi sledeče: Oče Alfonz Lortezi iz tovarništva Jezusovega, trpel je prav mnogo od nespodobnih skušnjav, kakor sv. apostol Pavel. Vseh sredstev se je že poslužil, da bi se jih rešil, a zastonj. Zateče se k materi sv. čistosti, k preblaženi Devici Mariji. Ona se mu prikaže in mu zapove, naj prav goreče moli za verne duše v vicah. To stori in prost je bil vseh skušnjav.

3.) Bil je mož hudo udan pijači. Kolikorkrat je šel v gostilno, se je opil. Zato sklene vselej na pokopališče iti in za uboge duše moliti, kadar bi ga še k pivu vleklo. Tako stori in kmalu se je odvadil pijače.

4.) Pripovedujejo od nekega plemenitaša, ki je mnogo storil za uboge duše. Neko noč ga prebudi nekdo iz spanja in ga opomni, naj precej opravi svojo spoved, ker bo v kratkem umrl. Res se poda brez obotavljanja k svojemu spovedniku; ko se spove in sv. Rešnje Telo prejme, umrje.

5.) Na smrtni postelji ležal je jako čednosten mož. Silno veliko je imel prestati od skušnjav hudobnega duha. Ko tako trpi, prikaže se mu več tisoč duš, ki so se zanj zoper hudobo bojevale in ga tolažile. Praša jih, kdo so, in odgovore mu: duše smo, katere si ti rešil iz vic. Pridemo povrniti ti dobroto in vzeti te s seboj v nebesa. Po tem naznanilu mirno v Gospodu zaspi.

6.) Brat lajik iz tovarištva Jezusovega vzgajal je v svojem vrtičku lepe cvetice; te je prodajal, in kar je skupil, dal je za sv. maše za verne duše v vicah. To ljubezen skazoval jim je do smrti. Od njega rešene duše niso pozabile nanj. Ko se mu je približala poslednja ura, prišle so tolažit ga in sprejemale so njegovo dušo v nebesa.

7.) Sv. Jera je imela navado, vsako jutro vse molitve, vse pokore in vsa dobra dela, ki jih bo storila čez dan, darovati Bogu za verne duše v vicah. Ob smrtni uri plašil jo je hudobni duh z mislijo, da pojde prazna pred Boga, ker je vsa svoja zasluženja odstopila ubogim dušam. V tem se ji prikaže Jezus Kristus in ji reče, da ji odpusti vse kazni, katere bi imela pretrpeti in da ji bo tudi vse čednosti poplačal mnogo nad njene zasluge, zato, ker je bila tako usmiljena do ubogih duš.

Po pravici pravi sv. Ambrož: „Pridobivaj si prijateljev z molitvami za verne duše v vicah; one bodo prosile za te pri Bogu, da se tudi ti zveličaš.“

Daritev sv. maše najbolj pomaga ubogim dušam v vicah. 1.) Sv. Nikolaj Tolentinski slišal je enkrat glas uboge duše, ki ga je prosila: „Oče Nikolaj, mož božji! jaz sem duša onega moža, ki ti je v življenji nekaj časa služil in sedaj trpi strašne muke v vicah; prosim te, daruj za me eno sv. mašo. Sv. Nikolaj odgovori, da naslednji dan ni v stanu zanj opraviti sv. maše, ker je nedelja, ko mora v samostanu maševati. Duša pa pravi žalostno: „Velika množica ubogih dnš poslala me je k tebi, ki te vse prosijo za jedno sv. mašo; da mi boš raje verjel, pojdi z menoj.“ Duh je peljal svetnika na velikansko polje. Tu je videl silno množico ubogih duš, obdanih od

ognja od vseh strani, ki so mu jednoglasno klicale: „Sveti oče, usmili se nas, sv. oče, usmili se nas!“ Sv. Nikolaju je šlo to tako k srcu, da je britko jokal in svojemu predniku vse povedal. Ta mu je dovolil ne le drugi dan ampak skozi cel teden brati sv. maše za verne duše. Sv. Nikolaj opravljal je zanj še druga pokorila. Čez osem dnij prikaže se mu zopet ona uboga duša in mu naznani, da ni samo ona rešena iz vic, ampak vse duše, katere je takrat videl in se mu v imenu vseh zahvali.

2.) Sv. opat in cerkveni učenik Bernard piše v životopisu sv. Lalakina: Neko noč sliši v spanju glas, ki mu pravi, da stoji njegova sestra pred cerkvijo in že trideset dnij ni nič vžila. Ko se zbudi, takoj umre, katere jedi ji manjka, namreč sv. maše; kajti ravno trideset dnij je, kar je bral zanj poslednjo sv. mašo. Od zdaj za naprej je zopet večkrat bral za njo sv. mašo. Kmalu na to jo vidi v žalni obleki pred cerkvijo; v cerkev ni smela. Pozneje jo je videl v nekoliko belkasti obleki v cerkvi; a ni se smela približati altarju. Tretjič jo zapazi v beli obleki med drugimi belo oblečenimi, kar je pomenilo njeno rešenje.

3.) Blaženi Henrik Suzo, Dominikanec, domenił se je z drugim redovnim duhovnikom, s svojim nekdanjim sošolcem, da naj tisti, ki bo družega preživel, celo leto, vsak teden dve sv. maši daruje za umrlega. Njegov prijatelj iz mladih let umrje, a Henrik Suzo pozabi opraviti zanj obljubljene sv. maše. Umrli prikaže se mu ves žalosten in zdelan in se britko pritoži, zakaj je zamudil pomagati mu z opravljanjem daritve sv. maše. Suzo se je zgovarjal, da ga je vedno priporočal Gospodu in zanj pokoro opravljal. A umrli zakriči na ves glas: „Kri, kri, brat, kri Kristusova je potrebna, da mi bo polajšano! Maše, maše beri za me, kakor sva se dogovorila!“ Res, ko je blaženi Suzo zanj več sv. maš opravil, videl ga je kmalu nato kakor svetlo podobo iti v nebesa; le prerese je, kar pravi pobožni papež Benedikt XIII, le Jezus Kristus nas je opral naših grehov. Zato pravi sv. Tridentinski zbor: duše v vicah dobe največjo pomoč po sv. maši. Molitve in dobra dela imajo zaslugo le, če se opravljajo v stanu milosti božje; sv. maša ima moč iz sebe.

Slavnostni dnevi v uršulinskem samostanu v Škofji Loki. Poroča se nam: Prošle dni je bil zelo vesel za samostan č. gospej uršulink v Škofji Loki Prezvzišeni gospod knezoškof so že v nedeljo prišli v Škofjo Loko in naslednja dva dneva imeli kano nično vizitacijo v samostanu. V sredo pa se je vršila prelepa slavnost. Slovesno obljubo so storile č. korna sestra Mihaela Šmitek in sestre lajike. Vincencija Težak, Filomena Mohorčič, Aleksija Dolar in Valentina Mrak. Slovesno pa so bile preoblečene in vsprejete v samostan: Leopoldina Grčar za korno sestro, Ana Adamič in Alojzija Legan za sestri lajike. — V četrtek se je vršila volitev prednice. Zopet je bila izvoljena č. gospa M. Katarina Majhnič, ki je že doslej 6 let opravljala to težavno službo. Prezvzišeni gospod knezoškof so jo kot tako predstavili v ginljivih besedah zbranim gospej, omenili pa, da je treba še papeževega dovoljenja, da je izvolitev pravomočna, ker je omenjena gospa že voljena v tretjič. — Proti večeru so se prevzvišeni g. knezoškof odpeljali v Ljubljano.

V hišo, iz ktere se je morala ljuba Mati Božja umakniti, ne grem nikdar za ženo! Krščanska devica hotela se je primožiti k veliki hiši, ktere pročelje je krasil krasen kip Matere Božje. Lahkomišljeni prijatelji bogatega ženina silijo vanj, naj odstrani to „času neprimerno“ in „srednjeveško“ podobo, in jo nadomestiti s kipom kakega imenitnega moža, n. pr. z Vodnikom, Preširnom, ali pa naj da postaviti na ono mesto Amorja (boga ljubezni) ali Bakha (boga vina). Ženinu je ta predlog všeč in je bil pripravljen zvršiti to, vendar je o tem prej povedal nevesti. A krščanska nevesta mu pravi globoko užaljena: „Ako se mora kip ljube Matere Božje, pod ktere varstvom je ta hiša že nad sto let stala, umakniti človeku ali celo maliku, ne grem jaz kot kristjana nikdar za ženo in vzamem besedo, da te vzameš, nazaj.“ Tako je bil rešen kip Matere Božje in še danes stoji na pročelju; ona krščanska nevesta pa gospodinji v tej hiši kot krščanska žena in mati. Čast komur čast! To je bila krščanska nevesta.

Usmili se me, o Bog! V nekem francoskem mestu zgodilo se je pred več leti to le: Mlad plemenitaš, ki je bil dobro krščansko odgojen, zabredel je v slabo družbo, prišel ob vero in slednjič dvomil, celo ali je Bog ali ga ni. Ko se je zmračilo, gre nekega dne iz mesta, postavi se na pustem in osamljenem kraju pod prosto nebo in glasno kriči: „Zdaj pa le, če je kak Bog, zdaj naj se pokaže! Če zvem, da je on res, pa bom veroval vanj in Ga pripoznal!“ Tako je robantil bogotajec in zahteval na najpredrzejši način od Boga znamenja, da On res živi in — Bog mu ga je dal. Glej! precej priplava z višave nekaj belega in obleži pred njegovimi nogami. On pobere. Bil je papirček, na katerem je bilo zepisano: „Usmili se me, o Bog!“ Ps. 50, 3. Takoj pade na kolena, se milo joka, bije po prsih in se počasi vrne v svoje stanovanje. Celó noč je prebil v premišljevanju in komaj se jelo svitati, hitel je v cerkev, da bi si s skesano spovedjo očistil svojo vest. Na dalje je prav pobožno živel in le pri Bogu našel veselje. —

Čas in večnost. Francoskega učenjaka so vprašali, kak razloček je med časom in večnostjo. On pravi: „Moj Bog, ako bi si hotel vzeti toliko časa, da bi vam to razložil, morali bi čakati celo večnost, predno bi razumeli.“

Lepa smrt. Pobožna mati je oslepela in ni bila za nobeno delo več. Častila je Marijo, posebno z molitvijo sv. rožnega venca. Po dnevi je imela molek v rokah, po noči pa si ga je obesila okrog vratu. Vedno je rekla: „Z njim me mora enkrat moja ljuba Mati k sebi potegniti.“ Ko zboli, da si molek privezati okoli rok, da bi ga pač gotovo ne zgubila. Umirajoča in v zadnjih zdihljejih vzdignila ga je kvišku, zahvalila se je nebeški Materi za vse dobrote, ki jih je prejela od nje od svojih otroških let do sedaj in klicala: „Mati, vleci in ne spusti me več!“ Z molekom v povzdignjenih rokah je umrla. Marija je potegnila!

Stvarstvo in ura. Učen duhovnik se sprehaja z nekdanjim svojim sošolcem, ki je med svetom zgubil vse versko prepričanje.

„In vi še pravite,“ govori mladi mož, „da je Bog neskončno moder in njegovo stvarstvo popolno!

Kaj pa pomenijo potresi, kaj izbruhi ognjenikov, silne povodnji? Ali je to tudi modro?“

„Bog je vse modro vstvaril in uredil; vse naravne nezgode in neprilike zakrivimo mi ljudje s svojimi grehi.“

„Neumnost! Da morete biti tako nespametni!“ Tisti hip mu pade iz žepa zlata njegova ura, ker se je v smehu, (smejal se je duhovnikovi vernosti) nekaj preveč okrenil. S strahom jo pobere, ura je obstala, pokvarila se je.

„Poglejte“, pravi duhovnik, „sedaj pa primerjajte uro s stvarstvom. Vaša ura je šla prej dobro kaj ne?“

„Vedno.“

„Urar je torej napravil uro čisto dobro in natančno; a vi ste bili prenerodni ter ste zakrivali, da se je ura pokvarila. Urar ni prav nič kriv, da se je vam zgodila ta nezgoda. — Ravno tako je Bog vse dobro vstvaril, in mi sami si z grehi marsiktero nepriliko provzročimo.“

Čeprav neverni mož ni postal radi tega prav nič bolj pobožen, vendar ga je duhovnik dobro zavrnil.

Na smrtni postelji. Neki imeniten gospod je izgubil vero. Njegova žena in hči pa sta bili dobri katoličanki. Toda tudi pri hčeri so se jele prikazovati posledice očetove nevere. Bog pa jo je čuval in varoval. Zbolela je smrtno. Oče, ki jo je iz celega srca ljubil, stal je vedno pri njenej postelji; toda upanja na zdravje ni bilo nobenega. Ko je nekega dne zopet pri njej sedel, pogleda ga resno in vpraša: „Oče, vidim, da je z menoj pri kraji, še nekaj vas moram povprašati. Povejte mi tedaj, kaj naj verujem: ali to, kar me je učila moja mati v mladosti, ali ono, kar ste me učili vi?“ To vprašanje je kakor strela zadelo srce brezverca, pobesil je glavo ter otožno rekel: „Otrok, veruj le to, kar te je učila tvoja dobra, pobožna mati.“ — Smrt in smrtna postelj sta najboljša učitelja!

Malosrčna bolnica. Neki duhovnik je stal ob smrtni postelji stare ženice, ki je mnogo pretrpela na svetu, in jo skušal spraviti z Bogom; toda žena je neprenehoma stokala in se ni dala utolažiti. Duhovnik se vstopi k oknu ter ogleduje vrt, ki je bil pokrit na debelo s sneženo odejo in opazuje drevesa, ki so stala brez listja. Nekaj časa molči in potem pravi: „Kako slaba drevesa imate na vrtu, nimajo niti listja, še manj pa sadja; izruvajte je in vrzite v ogenj!“ „Kako morete kaj takega zahtevati, častiti gospod,“ pravi žena, „sedaj je zima in spomladi bodo zopet pognala.“ Takega odgovora je duhovnik pričakoval in rekel: „Kakor z drevesi, tako je tudi z vami, tudi v vašem srcu je sedaj huda zima. Verujte pa, da ljubi Bog ne bo dal dočakati tudi vašemu srcu pomladi kakor onim drevesom. Nimate-li nobenega zaupanja več v Boga?“ „Prav imate, častiti gospod bila sem malosrčna; sedaj pa hočem imeti zaupanje v Boga in vas slušati in ubogati, karkoli mi nasvetujete.“

Dobrotni darovi.

Za sv. Destinavo: Ana Merzlikar 21 glđ. 35 kr.